

[Indenrigsministeren.]

særdels alvorlige skadelige virkninger. Det samme gælder en række andre nydelsesmidler og forbrugsgoder. Hvis der nu blev gennemført et lovforbud mod reklamer for tobak, måtte vi også, for at være konsekvente, til at gennemføre forbud mod f. eks. spiritus samt søde og fede varer, og så mener jeg, vi er gået alt, alt for vidt.

Noget andet er, om man fra samfundets side skal tolerere uhammet reklamer på tobaksområdet, og det mener jeg ikke man skal. Jeg er da helt indstillet på at følge den udvalgsbetænkning, som ligger på mit bord, om at tage initiativ til en forhandling med tobaksindustriens brancheorganisation med henblik på, at den eksisterende frivillige aftale mellem branchen og indenrigsministeriet gøres mere omfattende, eventuelt således at alene tekstavertering bliver tilladt og reklamer på offentlige steder f. eks. i busser og tog standes. Jeg er i den forbindelse opmærksom på, at der ved forhandlingerne mellem den svenske socialstyrelse og den svenske tobaksindustri ad forhandlingens vej synes at være opnået resultater, der må betegnes som tilfredsstillende, ligesom den svenske tobaksindustri i samråd med myndighederne har indledt en annonceringskampagne, der bl. a. tilsigter en ændring af rygevanerne, der tager større hensyn til ikke-rygernes rettigheder, som jeg forstod lå hr. Valbak meget på sinde.

Jeg skal ikke her indlade mig i en diskussion om, hvorvidt der er basis for at iværksætte yderligere foranstaltninger fra det offentlige side for at dæmpe tobakshungeren. Der ligger jo mange ideer på bordet, men jeg vil gerne forbeholde mig min stillingtagen til, hvor virksomhedsfulde disse ideer egentlig er. Efter min opfattelse vindes der nok ikke så meget ved forbud og restriktioner over for den del af menneskeheden, der, som det udtrykkes af hr. Valbak, er indranget blandt tobaksslaverne.

Tanken om at iværksætte en større oplysningskampagne om tobakkens farlighed synes jeg er god, men en sådan må jo først og fremmest ses i lyset af bevillingsmæssige forhold. Det, det gælder om, er vel først og fremmest at forsøge at få den opvoksende ungdom påvirket — det var hr. Valbak også inde på — til at modstå tobakkens fristelser, og her tror jeg det især kommer an på

den holdning til problemerne, som de unge møder dels i hjemmene, dels i skolerne. Jeg tager den henvendelse, som Lægeforeningen for nylig har sendt til medlemmerne af dette høje ting og til regeringen, som udtryk for, at man også fra lægelig side og vel navnlig fra de praktiserende læger vil være parat til at bidrage til, at børnene og de unge påvirkes i den rigtige retning på dette område.

Må jeg så til slut i anledning af Hr. Valbaks bemærkning om, at selv i dette høje ting eller rettere sagt på rigets højborg var tobaksrygning ikke forbudt, gøre opmærksom på, at det sorterer under den højtærede formand og ikke under indenrigsministeriet.

Valbak: Lige et par bemærkninger til ministeren. Naturligvis først tak for svaret, som vel navnlig er et svar til Lægeforeningens begrundelse for et totalt forbud. Jeg har ikke snakket om et totalt forbud, men nu ved vi altså, at det bliver det ikke tale om. Jeg har lagt mig tæt op ad den beretning, der kom ud af det socialdemokratiske initiativ. Jeg går ud fra, at dette initiativ var et udtryk for, at man mener, at det er et påtrængende problem. Det gør mig betænkelig at høre, at ministeren ikke mener, det er et påtrængende problem. Jeg forstår det sådan, at indenrigsministeriet med dets sundhedsstyrelse er den udførende kraft med hensyn til henstillinger, derfor også i forholdet til statsinstitutionerne.

Når ministeren siger, at det ikke hører til de mest påtrængende problemer, giver det mig nu anledning til, når jeg går ned herfra, at overlevere til ministeren to udklip fra et dagblad, han kender godt, nemlig dagbladet *Aktuelt*. I det ene udklip, som er lægeligt begrundet, står der: „Hvis De ryger i et rum, hvor de andre tilstedeværende ikke ryger, så har De gode chancer for at hjælpe disse mennesker til at blive syge“. I det andet — og det går på dette med det påtrængende — står der, også skrevet af en læge: „Dette problem er denne generations største sundhedsproblem“. Jeg vil så overlade til ministeren selv at se, hvor påtrængende problemet er.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg ved ikke, hvor hr. Valbak har den opfattelse fra, at jeg ikke finder dette problem påtrængende. Jeg sagde, at jeg ikke havde opfattel-